

REGGIE

door Mark-Jan Zwart

“Zie je haar al?” vroeg de mevrouw in de blauwe kleren vriendelijk. Schichtig keek de jongen rond in de aankomsthal. Het wit in zijn ogen stak scherp af tegen zijn donkere huid. Hij schudde zijn hoofd.

“Hoe ziet ze eruit? Zou je haar herkennen?” De jongen haalde zijn schouders op. De stewardess beet op haar onderlip en kreeg een idee. “Wacht hier maar even.” Ze verdween tussen de mensen. De jongen bleef alleen achter. Onder een t-shirt met een vale afbeelding van Michael Jordan droeg hij een veel te korte broek die net een paar versleten schoenen niet raakte. Naast hem stond een grijze koffer, waarin de rest van zijn bezittingen zat.

Opeens stond de mooie mevrouw weer voor hem. In haar handen hield ze iets dat op een verkeersbord leek. Met sierlijke letters had ze zijn naam erop geschreven. *Reggie*. Ze boog zich naar hem toe en lachte. “Ik moet weer verder,” zei ze en reikte hem het bord aan. Reggie rook haar zoete parfum en wilde eigenlijk zijn armen om haar heen slaan, maar dat zou wel heel vreemd zijn.

“Houd deze maar vast, dan vindt ze je zo,” zei de stewardess en weg was ze. Reggie keek haar zo lang mogelijk na, totdat haar benen tussen de andere benen die zich alle kanten op haastten, waren verdwenen. Reggie zette zijn voeten stevig uit elkaar en plantte het bord naast zich neer. Tante zou op hem wachten als hij aankwam, dat had mama gezegd. Misschien was het vliegtuig te vroeg aangekomen. Volgens oom Melvin kwam de bus ook altijd te vroeg terug van school. Daarom moest hij bijna elke dag op zijn oom wachten bij de halte. Nadat hij op school had leren klokkijken, had hij eens tegen oom Melvin gezegd dat de bus meestal op tijd kwam. Zijn oom had hem toen een gemene stomp in zijn gezicht gegeven.

Reggie bekeek de hal. In het midden stond een enorme kerstboom. Vanaf de top golfdon langsfans het plafond lange slierten met kleine lichtjes. Om de tijd te doden begon hij te tellen. Bij tweehonderd had hij nog maar een klein deel van alle lichtjes

geteld. Het duizelde Reggie. Thuis hadden ze één lamp. Die hing aan een kaal snoer dat uit het plafond kwam. Meestal deed het licht het niet eens.

Reggie kreeg pijn in zijn benen. Zo lang had hij zelfs nog nooit op oom Melvin hoeven wachten. Hij ging even op zijn koffer zitten. Tante zag het bord ook wel als hij zat. Zou zij op mama lijken? De laatste maanden was mama heel mager geworden. De botten in haar gezicht staken scherp naar buiten en haar ogen stonden troebel. Mama was ziek, daarom moest zij van de dokter een paar keer per dag wit poeder door haar neus naar binnen snuiven.

“Reggie?” Een zware stem liet hem uit zijn gedachten opschrikken. Snel ging hij staan. Voor hem stond een grote jongen. In zijn mond glinsterde een gouden tand.

“Ben jij Reggie?” herhaalde de jongen zijn vraag. Reggie knikte.

“Mooi. Ik ben Randall. Je neef. Kom mee.” De jongen pakte de koffer, draaide zich om en liep weg. Overdonderd volgde Reggie hem. Hij wist niet wat hij moest denken.

Bij de uitgang bleef zijn neef staan. Hij knikte naar het bord dat Reggie nog steeds vasthield. “Die mag je niet houden hoor. Trouwens, wat zou je met die troep moeten? Gooi hem hier maar neer.”

Reggie legde het bord weg en rende achter zijn neef aan die al in een zwarte auto was gestapt. Uit de speakers bonkte rapmuziek, die Randall nog wat harder zette toen ze wegreden. Gefascineerd keek Reggie naar de oranje lichten die boven zijn hoofd voorbij flietsten. Tegen de donkere lucht waren het net brandende fakkels die werden weggegooid zodra ze langsreden.

Randall nam een afslag en stuurde de auto een drukke woonwijk in. Het begon zachtjes te sneeuwen. Reggie nam alles zwijgend in zich op. Hij zag winkels volgestapeld met kleurrijke dingen. Er hingen flikkerende borden voor de ramen. Reggie zag een man in een jurk lopen en een paar vrouwen in lange, zwarte gewaden.

In een andere straat hadden alle huizen rode lichten. Reggie vond het er wel gezellig uitzien. Er liepen ook veel mensen rond, vooral mannen. Bij de meeste huizen waren de gordijnen dicht. Eén gordijn was open. Randall floot tussen zijn tanden en grinnikte. Reggie keek nerveus naar zijn voeten.

Even verderop zette Randall de auto langs de kant. De stampende muziek stopte gelijk. Reggie voelde zijn hoofd suizen. Door de plotselinge stilte, maar ook door wat hij allemaal had gezien.

“We zijn er.” Het was het eerste dat Randall zei sinds ze het vliegveld hadden verlaten. Reggie wilde zijn koffer van de achterbank pakken, maar zijn neef was hem voor. “Laat mij die maar dragen.”

Toen ze uit de auto waren gestapt, kwam uit een portiek een magere vrouw tevoorschijn. In haar armen droeg zij een klein jongetje dat bibberde van de kou. “Hebben jullie misschien wat geld voor me?” vroeg ze.

“Donder op, sloerie,” snauwde Randall en duwde haar ruw opzij. Reggie liep achter zijn neef aan en keek de vrouw over zijn schouder beschaamd aan. Zij deed hem aan mama denken. Toen ze het huis van Randall binnengingen, zag hij haar weer met het jochie terugkruipen in de schaduw van de portiek, waar ze een paar kartonnen dozen over zich heentrok.

“Honger?” Randall smeed een doos met koude pizzastukken op tafel en liep met de koffer door naar de bank. Reggie nam een hap die hij maar moeilijk door kon slikken. Hij vond zijn neef nog niet zo aardig. Kauwend keek Reggie toe hoe Randall zijn koffer openmaakte, wat hij niet erg leuk vond. Dat waren zijn spullen, maar hij durfde niets te zeggen.

Randall begon door zijn kleren te graaien. Hij smeed alles uit de koffer. Reggie zag dat Randall ook de Bijbel op de grond gooide, die mama aan hem had gegeven voordat hij wegging. De foto, waarop mama lachend aan het strand stond, gleed uit het boek. Oom Melvin had de foto gemaakt toen mama nog gezond en vrolijk was.

“Voorzichtig,” piepte Reggie. Zijn hart klopte in zijn keel. Randall sprong op van de bank en liep dreigend naar hem toe.

“Waar is die shit, gast?”

Reggie keek zijn neef niet begrijpend aan. Randall bracht zijn gezicht dicht bij de zijne. Hij kon zijn warme adem voelen.

“Wat heb je met dat spul gedaan?” Randall sprak ieder woord tergend langzaam uit. Reggie voelde de angst in zijn nek kriebelen. Hij opende zijn mond om iets te zeggen. Toen werd de voordeur open gedaan. Er klonken stappen in de gang en in

de deuropening verscheen een kleine, donkere vrouw. Dat moest zijn tante zijn. Ze had een vriendelijk gezicht en leek veel op mama. Ze keek de kamer rond en liet haar blik even op de overhoop gehaalde koffer rusten. Daarna keek zij Randall verwijtend aan. Ze siste iets tussen haar tanden en Randall trok zich terug in de hoek van de kamer.

Toen draaide zijn tante zich naar Reggie toe. "Als dat mijn lieve neefje Reggie-boy niet is." Met uitgestrekte handen liep ze op hem af en drukte hem tegen haar borst. Dat had mama al heel lang niet meer gedaan. Dat kon ze niet meer omdat ze ziek was, wist Reggie. Het voelde goed. Hij voelde een stroom van opluchting door zich heen stromen. Hij had echt gedacht dat Randall hem iets zou aandoen.

"Heeft hij je dit te eten gegeven?" zei tante misprijzend, waarbij ze de pizzadoos tussen haar vingers nam. "Kom mee, dan gaan we patat halen. Dat lust je vast wel." Reggie knikte dankbaar.

"En jij," tante keek Randall boos aan, "ruimt die rommel op." Ze knikte veelbetekenend naar de koffer.

Even later liep Reggie hand in hand met zijn tante door de straat. Hij droeg een jas van Randall die hem veel te groot was. Nieuwsgierig keek Reggie om zich heen. Hier waren gelukkig geen rode ramen meer. Opeens trok zijn tante hem een felverlichte zaak binnen, waar ze bij een dikke man achter een glazen toonbank eten bestelde.

Na het eten bracht tante Reggie naar zijn kamer. "Vind je het leuk hier?" vroeg zij vriendelijk. Reggie knikte. Hij vond zijn tante aardig, maar hij miste zijn moeder wel erg. Randall had hij helemaal niet meer gezien sinds ze terug waren gekomen van de snackbar.

"Morgen is het kerst. Dan gaan we iets gezelligs doen. Wat zou je leuk vinden?" Reggie dacht even na en haalde toen zijn schouders op.

"Ach, we zullen wel zien, schat," glimlachte zijn tante en drukte een kus op zijn voorhoofd. Ze wilde opstaan, maar bedacht zich.

"Gaat het goed met mama?" vroeg ze vriendelijk. Reggie slikte. "Een beetje," fluisterde hij. "Ze is vaak ziek."

Tante knikte en keek even naar de vloer. "Heeft mama nog iets belangrijks gezegd voordat je wegging?"

Reggie fronste zijn wenkbrauwen. Mama had inderdaad iets gezegd, maar wat was dat ook alweer? "Ik weet het niet meer," zei hij. Toch liet het hem niet meer los.

"Dat geeft niet hoor. Als het belangrijk was, komt het vanzelf weer boven." Tante trok de dekens steviger aan en liep naar de deur. "Slaap lekker."

Plotseling wist Reggie het weer. "Wacht even," zei hij. "Ik moest iedere dag in mijn Bijbel lezen. Ik mocht hem nooit kwijtraken. Zoiets heeft ze gezegd."

Reggie zag zijn tante glimlachen in het schijnsel van het ganglicht. "We zullen er goed op passen. Morgen lezen we het kerstverhaal uit jouw Bijbel. Goed?"

Reggie knikte en tante trok de deur dicht. Het licht in de gang floepte uit.

Een harde kreet maakte Reggie wakker. "Sst," hoorde hij een vrouwenstem sissen. Toen praatten de stemmen gedempt verder.

Reggie gleed uit zijn bed. Hij had dorst. Voorzichtig deed hij zijn kamerdeur open en sloop de gang in. Hij vond het spannend om in een vreemd huis rond te lopen. De deur naar de woonkamer stond op een kier. Er viel een lichtstraal de gang in. Zachtjes liep Reggie naar de deur. Hij zag dat Randall terug was. Samen met tante en een grote, blanke man zat hij aan de keukentafel. In het midden lag mama's Bijbel met de zwartleren kaft. Wat moesten zij daarmee?

Reggie zag dat de blanke man met zijn hand op het boek sloeg. Hij hoorde hem zeggen: "dit is het dus niet, Samantha."

Zo heette zijn tante dus. Nieuwsgierig bleef Reggie staan kijken.

"Wacht eens even," zei zijn tante opeens. Ze stond op en even later kwam ze terug met een groot vleesmes in haar hand. Reggie deed zijn ogen wijd open. Hij zag dat zijn tante de Bijbel in haar andere hand nam en het mes voorzichtig in de onderkant van de dikke kaft zette. Vervolgens sneed ze deze rondom open.

"Jawel hoor," lachte zij triomfantelijk. Ze legde het mes neer en pakte uit de opensneden kaft een aantal zakjes wit poeder. Het medicijn dat mama altijd moest gebruiken. Reggie begreep helemaal niets van wat hij zag.

De man pakte een zakje uit haar hand en maakte het voorzichtig open. Hij rook eraan en stak toen zijn pink in het zakje. Hij likte aan zijn vinger en begon goedkeurend te knikken.

“Dit zijn puike drugs,” hoorde Reggie hem zeggen. Hij tuimelde bijna om van de schrik. Hij wilde wegrepen, omdat hij bang was dat de mensen in de woonkamer zijn hart konden horen bonken. Toch bleef hij roerloos staan en keek toe hoe zijn tante de rest van de kaft opensneed en nog meer zakjes eruit haalde. Toen gaf zij alles aan de grote man die de zakjes in zijn binnenzak liet glijden. Uit een andere zak haalde hij een dikke, witte enveloppe en schoof die over de tafel in de richting van zijn tante. Even keek ze erin en liet haar vingers er doorheen gaan. Ze leek iets te tellen. Toen knikte ze. De blanke man schoof zijn stoel naar achteren en stond op. Reggie draaide zich snel om en sprintte op zijn tenen naar de slaapkamer. Hij had net de deur dichtgedaan toen zijn tante en de man de gang in stapten.

Reggie hoorde hoe zijn tante en de man afscheid namen. De voordeur werd dichtgeklapt en op slot gedraaid. De sleutels werden op het tafeltje gegooid. Met gespitste oren bleef Reggie luisteren.

“Wat gaan we met al die poen doen?” fluisterde Randall opgewonden.

“Voorlopig veilig opbergen onder de oven,” fluisterde zijn moeder terug. Toen verdwenen de stemmen weer in de woonkamer.

Urenlang lag Reggie wakker. “Drugs zijn slecht,” had de meester een keer gezegd in de klas. “Blijf daar altijd vanaf. Iedereen gaat er dood aan. Bovendien kom je in de gevangenis als je er mee gepakt wordt.”

Gebruikte mama drugs? Het waren toch juist medicijnen om niet dood te gaan? Dat had ze al een paar keer tegen hem gezegd. De vragen tolden bij Reggie door zijn hoofd en hielden hem klaarwakker.

De nacht kroop traag voorbij. Reggie worstelde met een wanhopig gevoel van eenzaamheid. Hij wilde terug naar mama. Hij wilde haar waarschuwen. Hij wilde gewoon weer bij haar zijn. Reggie vocht tegen zijn tranen, terwijl hij luisterde naar de gonzende stilte in het huis. In de lucht hoorde hij een vliegtuig voorbij brommen. Plotseling ging Reggie recht overeind zitten. Hij kreeg een gewaagde ingeving.

“Goedemorgen, Reggie-boy,” riep Samantha uitgelaten toen zij de slaapkamer binnenstapte. Ze klikte het licht aan. Het bed was leeg. De dekens lagen verfromfaaid aan het voeteneind.

“Reggie!” riep zij, terwijl zij iedere ruimte in het huis langsging. Randall kwam slaperig uit zijn kamer. “Wat is er?”

“Reggie is verdwenen,” beet Samantha hem toe.

“Wat?!” riep Randall. “Hoe kan dat nou?” Hij trok snel een shirt en zijn trainingsbroek aan. Vlug liep hij door het huis, maar vond niemand. In de gang greep hij de klink van de voordeur en trok eraan. De deur zat niet meer op slot.

“Mam,” riep Randall. “Ik denk dat die kleine rat ‘m is gesmeerd.”

De jonge vrouw hoorde verderop in de straat een deur hard dichtslaan en ontwaakte uit haar lichte slaap. Ze huiverde van de kou. Er was een dik pak sneeuw gevallen. Ze trok de versleten deken dicht tegen zich aan, over haar kleine jongen die slapend tegen haar aan lag. Ze wreef over zijn bleke wangen. Toen zag ze het papier tussen hen in liggen. Verbaasd trok ze een witte enveloppe tevoorschijn. Met trillende handen scheurde ze het papier los. Haar mond zakte open.

De magere vrouw sloeg haar ogen naar hemel. “*Gracias Señor Jesús,*” fluisterde ze huilend.

Door de schemerige lucht gleed het witte boordlicht van een vliegtuig als een bewegende ster voorbij.